

Rapt

Uutta ja Kaunista

Sirttä,

Ensimmäinen.

Siitä surkuteldamasta raskasta raesateest, joka
sinä 8 p. Kesä Kuusa Vuonna 1734 Uskelan
Pitäjästä, Erinomattain Ema Kirkon Läänissä,
Pellot surkiast maahan lbi; Opiri ja synnin
kattamisexi, Yhdeldä Nuorukaiselda samasa
Seurakunnasa, kokonpandu, kuin on:

Woi, mitäs sielun huutelet, Ja re.

W. k. Minun sielun jälkeen nyt pian.

Miri siis ihmiset nurisewat heidän eläisäns:
Jokainen nuriskan hänen syndjäns wastan.

Jer. walit. 3. v. 39.

Sinun pahudes tähden sinua nuhdettan, ja si-
nun tottelemattomudes tähden sinua kiritetan.

Jer. 8. v. 19.

Wäldä wääräyttä, niin ej sinulle wahingota
tapahdu, Syr. 1. v. 2.

Toinen.

O mailman pahuus suuri; re.

W. k. Hädäsan huudan S Etra.

KUUSA Prändäty w. 1815.

Ensimmäinen.

W. P. Minun sielun jälkeen nyt pian.

Woi! mitäs Sielun huutelet, Ja
walitat niin waikasti? Woi, mitäs
muotos muuttelet, Ja itket ai-
wan haikasti? Mir olet noin nyt lewo-
toin, Käsiäs myös sinu tänn heität,
Maahan lahoin luondos wastoin, Kas-
wos Nuringold peität?

2. Sy on minull kyll kuisutta, Ja
murhen wirttä laula, Sy on minull kyll
kuisutta, Ja surun nuotti vanha, Sy
on minull joka siwull: Sill Herra nuo-
lens ambuis, Weldoni pääll, siellä ja
tääll, Siis ilo minus sammuis.

3. Koska Tulo jo rupeisi kaunistu ku-
loistaman, Jost' mä, waimon ja lapseni,
Luulimma einem saawan Niin Herra
suur kaitt tyyni juur, Murssuiri ritki
hakkais, Nisun, Nukin, kaitt myös muut
nin, Surkiasti maahan trampais.

4. Kaket olit aiwan suuret, Jost' äkist
alas tulit, Sentähd' ei jään muut kuin
juuret, Paiktan kuhun ne tuljit; Kalat
myöskin löi pörhyn, Jotka surimmat
loit; Muttt pienet ne ei restänet, Waan
perät poses tuolit.

5. Kaket

5. Kaket maan wakkia la'aisit, Jott
paruld oli sängen, Ja päiwäll kolmannell
makaisit, Siin kuhung' olit langen' Lei-
mu tuli, wettä tuli, Niin Et sillatkin
siirsi, Uidat oijs ja myös Jois, paiko-
stans pones tiersti.

6. Samä niin paljon matkansaatt, Eä-
nisa Enä Kirkon, Et hän Elou niin
maahan kaas, Ettei se enä wirgon;
Waan tändyi lwood Eläinden syöd, Ne
jälken jäänet sänget; Ja nyt einettäm es-
himän, Täyty mehähan änget.

7. Mutta jo männytkin puuttuwat,
Mehän korwes ja mäell, Sill sin men-
nän kull puttumat, Joukottain kaitell
wäell, Kewiämb' tämä liene wähä, Kuin
foht maantielle täändy, Eäiten kansa
arwollansa: Ja siellä näkkän näändy.

8. Tätä tekemän totifest, Meit HER-
ran wiha waatti, Koska hän myöskin pi-
kifest, Karjamme wähar saatti, Kutoll
julmass, taudill tuimall: Joka maan alla
ratti, Wajot Härkäm, niin myös Leh-
män: Siis parkki syöd' on patti.

9. Aika jo waatti kylwämän, Mut
siemend ei ol huomias, Kylwy jäll läske
kyndämän, Waan Juhta maha kuopas,
Jos

Jos ih' wedän jola erän, Boiman se,
poies wiepi, Sill parkki rakk' riestäta
paik', Eihan päädamme syöpi,

10 Maidon kandaja tuospaja, Sywäs
maan alla mafa; Sentähden tänty huo-
kata, Ett laikist olen wapa. Nyt tä-
ty mun kyl' kuivall suull, Duun tuoren
päälle purra Waike' huutelen ja rukoi-
len En sa maan se on turha.

11. Jo mä nyt, rakas Sieluni, O-
len kyl' kuulla saanut, Mingä tähden sä
luisani, Surusa olet maanut: Waike-
nyt ja kuule Synt. Jota sun suremahan,
Nitäpi tääll, taikell wäell, Yängeten
rakk' maahan.

12. Syndias sielun murhajat, Suret-
le sinä aina syndias Korjas surmajat,
Kynneleill alas paina Syndias nymös,
joka sun töös, Pellofas turhar teki,
Ette hartast, walit rakkast, Se leiwän
suustas weti.

13. Tain wihauren ajaisen, HEKra
sun päälles heitti, Ettei sinua ijäinen,
Sammuttamatoin liekki, Sondeis täh-
den, pirun nahden, Helwetin järwes pai-
stais; Waan eit Sielus ijt ilos, Tai-
wan herkkua maistais.

14. Rakk'

14. Kaş, kuing HERRa ehelle, Lu-
tunttas kaikill tarvoill, Izens wihaiser
teettele, Lyöden wainwoill, Et' kää-
nwiit ja wäänwiit. Pois sildä lawiald
tielä, Jota Sielus paistit pirun, Hel-
wetin Tuleen riendä.

15. Ah! tee sentähden katumus, Pois
sunnin tielä wään; Tee myös nr'
oikia parannus, Ja HERRan tygön
kännny An wihall suut ja älä suut'
Waikka se wähä lööpi, ei tava, wian
juur wapan Jlon sülle wiepi.

16. Mistin all älä sano sä: Jo HERRa
on mun hyljän, Näin onnetoin nnt
olen mä, Et mistan olen Nleän Wan-
tielä se ja hawaihe, Ett HERRa oi ut-
ans täällä Kurittele, rasittele, Ja rui-
mein sästä tielä.

17. Sano sentähden päätöy: Piitos
sull vakas Isä, Edestä tain kurituros,
Jong all sä minull lisa, Ann kärsimust
ja tötymust, Ja pääst viimein pois wai-
wast, Pohois pariin woiton Saliin, Jo-
lon ja riemun Taiwas!

Toinen.
Nykyisen ajan
Suruttomuudest.

Surutoin Synnin orja,
Kovin kuollen maka kurja,
Eikä kuule kaikkunata,
Paimenitten paubinata,
Ehk' ajat on muuttuwaiset,
Pian täällä puuttuwaiset;
Kuiteng' kuorsu kuolemasa;
Huoku Helvetin haudasa.

Heräjä sinä joka makat, Ja nouse
kuolluista, Niin JESUS sinua
ylös walaise

Panvalin Epistola Epheserein tykö 5. lopus.
Beifatan kuin,
Hädäsän huudan HERRA, 20.

S Mailman pahus suuri? Sill' ele-
tän surutoinn, Ja maatan srneis-
kouin, Juur' aiwan murhetoinn! Waikk'
kuninga HERRA uhka Wihans hiruut-
suidell, Sanans palweljain kautta; Jotk'
wa roivat kynneleil.

22 Ah! ty on surkia aiwan, Näin wal-
fiatt

ttast walitta, Ett HERRan Sana turhan
Kansalle sarnatan, Kosk ei he waari o-
ta, Eht kuinga neuwotan, Waan kilwan
synneis kosta, Näin helwetti juostan.

3. Voi waarallista aita Mihin o-
leni elänet. Sill waikka kunga paikkan
Nyt ihes kääändänet, Niin hawaitet ja
näet, Ett ajat wiimeiset, On meit lä-
hestynet, Ja eletän syndisest.

4. Ah wot woi minna waiwaisi? Sill
pelkän wapisen; Ett HERRa Jumal Tais
wasi, Wihan sytty hirmuisen. Ah! eikös
Christit rakas, En ol jo peljätä, Kosk
syntit joka paikas, Ballan saa wallita.

5. Ah woi meit onnettomii, Ett (ain)
eläm surutoin, Ja makam synnis kowin.
Mailmas murhetoin. Kuing HERRan il-
mestystä, Tääll mahdam odotta, Ja rie-
mu Taiwallissa, Jloisest toiwotta?

6. O HERRa korkia Taiwan, Sä
juuri Jumal, Kas' armiast päälle wai-
wan, Kuin olen ansain synneillä! Ja
älä an meidän hukku, All wihas hir-
muisen, Kans kuollon kaubian nukku,
Jtkuun juur iäiseen.

7. Ah Christityt kailk rakkat, Siis
waarin ottakat; Ja olkat aina walpat;
Juur

Juur hartast rufoikkat: Ett Herra olis
wielä, Lepvinen Jumala, Ett hirmui-
sudeid meitä, Tääll tahdois kohdata.

8. Uhat kyll Christit rakas, Jo näjet
muuttuwan, Jos emätät wiel takas,
Pikaisest kahoman, Waan kuiteng neu-
wo paras, Ett hyljät mailman, Ja
pyydät tulla Taitwas, Jjaisen kunnian.

9. Ah! autuas on se sielu, Joll om-
bi mailmas, Or wilpitöinen halu, Esi-
riemu Taitwas; He saawat wihdoim
uähda, Karikan häät kaunit, Jotk uskon
kautta täällä, Sen onnen kästit

LOPPU

